

Martin Kavka: Kdo by chtěl žít v Sovětském svazu?

- CZ24 News | 13. února 2023

To je otázka, která by nám před rokem 1989 připadala debilní, i když tak debilní nebyla. Zhruba od roku 1986 jsme záviděli Sovětům Gorbačova. Byl zjevení. Po chodících mrtvolách Brežněvovi, Černěnkovi a Andropovi měli v Sovětském Svazu někoho, kdo se stal idolem i sovětských satelitech. Bylo to snad poprvé, kdy lidé u nás záviděli těm v Sovětském svazu, protože my jsme ty chodící mrtvoly a stalinisty měli pořád ve vládě a ústředním výboru KSČ.

Čeští komunisté upřímně Gorbačova nenáviděli. Jednou dokonce sežrali vzteky i stůl v politbyru, když Gorbačov přirovnal reformy v SSSR k Pražskému jaru. Bylo to tady. Po dlouhé zimě nastávalo jaro a Gorbačov byl ten Petrklíč, který nám to zvěstoval. Moment, já jsem zařadil Andropova mezi chodící mrtvoly? Tak to je problém, protože Gorbi byl jeho učenlivým žákem a začal uskutečňovat to, co chtěl Andropov a sovětská KGB. A zase špatně, začal uskutečňovat to, co chtěl Andropov, ale ten chtěl uskutečnit to, co chtěl Berija. Proto byl Berija odstaven od moci a popraven. Je to zamotané, chápu, ale pravda je taková, že plán na reformu SSSR, přechod od socialismu k tržně sociální ekonomice, nebyl nápad Gorbačova, ale Stalinova kata. V plánu Beriji byla i samostatnost tehdejší NDR a nechat satelity SSSR jejich vlastnímu osudu. Ale to jsem odbočil.

No prostě a jasně, chtěli jsme glasnoť, chtěli jsme perestrojku. Jakkoliv to je divné, tak Gorbi byl něco jako rocková hvězda a my jsme velmi chtěli změny, které uskutečňoval v SSSR, zvláště poté, co v SSSR byla zrušena cenzura, což byl pro československé komunisty problém. Sovětskou Pravdu, která se vydávala i v Praze zakázat nemohli a Sovětská Pravda byla najednou Svobodnou Evropou z Východu.

17. listopad jsem prožil v Třebíči na diskotéce v hotelu Slávie, no, diskotéce. Pokud nehráli Lambadu, tak mě diskotéka nezajímala, ale na recepci jsem stáhnul s recepční dvě láhve vína. Nitranské knieža se to myslím jmenovalo. Na pokojích v tom hotelu byly přijímače pro rádio po drátě. To už asi nikdo nezná, ale měl jsem tam naladěnou stanici Hvězda. To bylo jediné, co se dalo poslouchat a pouštěli tam i skladby napolo zakázaných a napolo tolerovaných kapel jako Arakain. Přesně si vzpomínám na okamžik, kdy jsem se kolem druhé ráno probudil na pokoji a šel si ven před hotel zakouřit, kde stál příslušník VB u pokácených popelnic. Vrátil jsem se na pokoj a pustil rádio a z rádia se linuly zprávy o demonstraci v Praze, smrti studenta Martina Šmída, o brutalitě zásahové jednotky. O masakru na Národní třídě. Ne, nebyla to Hvězda. Bylo to vysílání Svobodné Evropy. Dodnes je pro mě tohle záhadou.

Ale bylo to tady. V neděli jsem se vrátil do kasáren a v pondělí ráno nebyly noviny. Zato byla svolána schůze ČSM, kam museli všichni, i nesvazáci.

Promlouval k nám nějaký plukovník, který nám vysvětloval, že v Praze, protisocialistické živly a měli bychom přijmout a podepsat rezoluci, která odsoudila studenty a my jednotně stáli za táborem míru a socialismu. A já nevím proč, jsem se přihlásil o slovo a řekl „soudruhu plukovníku, dovolte mi promluvit.

Neměli bychom spíše odsoudit zásah Veřejné bezpečnosti na Národní třídě, kdy došlo i k úmrtí studenta?

A tak jsem druhý den seděl na VKR s mými kamarády z minula, kdy mě vyslyšeli kvůli podpisu Několika vět. Zbytečně, v pátek se komouši vzdali vedoucí úlohy. Za další dva týdny se už neříkalo soudruhu plukovníku, ale pane plukovníku a následně jsme na vycházky mohli i v civilu.

Proč na to vzpomínám? Protože v posledních pár letech vidím, jak se stát opět snaží získat kontrolu nad tím, co si lidé myslí a co dělají. Kdy už ne z Moskvy, ale z Bruselu nám opět někdo chce nařizovat, jak máme žít, co máme dělat, čemu máme věřit. Tentokrát nikoliv ve jménu socialismu, ale ve jménu

Environmentalismu, nějakých evropských hodnot určených úředníky v Bruselu. Ve jménu snů nějakých sociálních inženýrů. Takže vlastně socialismu.

Jenomže socialismu mnohem horšího, než co zde bylo. Komunisté se nesnažili maskovat, že jsou zde vymezené hranice. Co bylo za nimi byla protisocialistická činnost. Současní komunisté v Bruselu se schovávají za demokracii a lidská práva, práva menšin. Nezakazují, ale chtějí, aby byly odstraňovány „dezinformace“. Nezakazují jim kritická média, ale přes svoje neziskovky tlačí na případné zadavatele reklamy, aby v těchto médiích nezadávaly svoje reklamy. Tlačí na sociální sítě, aby potlačovali příspěvky, které nejsou v souladu s jejich „hodnotami“

Trestají obyvatele zemí, kteří si svobodně zvolili své politické představitele a politické představitele těch zemí pak označují za polodiktátory, lidmi zvolené strany za strany extrémistické, snažící se potlačit demokracii. Příkladem budiž Maďarsko a Fidezs, ale třeba také Polsko a PiS. Kdo nejde s námi, jde proti nám. Kde už jsem to slyšel? Jo, jasně, to říkali komunisté neustále. Dobře si pamatují.

Nikdy jsem se netajil svojí neláskou k EU, ale nazvat Orbána proruským, jen proto, že hájí zájmy svojí země? Lhát o inflaci v Maďarsku a porušování lidských práv, tak na to už musí být kachní žaludek. Kritizovat Poláky za to, že nechtějí, aby v soudním systému rozhodovali lidé s komunistickou minulostí a za zákon o soudnictví, který je okopírován ze zemí jako je Francie a Itálie, tak na to už nestačí ani kachní žaludek. A pak ty země bude Moskva, pardon Brusel, sankcionovat, je proto, že představitelé těchto zemí, svobodně zvoleni ve volbách, uskutečňují svůj program, kvůli kterému byli zvoleni. Ale to šarlatání a lháři v Bruselu nepochopí.

V roce 1989 jsme toužili odejít od Moskvy a Sovětského svazu. **Dnes jsme zpět. Jen Moskva se jmenuje Brusel a Sovětský svaz Evropská unie.**

AUTOR: Martin Kavka

[ZDROJ](#)